

Alegerea Apostolilor

Sunt săraci și ignoranți. Totuși nu sunt nici simpli nici puri. Cu toată îngustimea lor de vedere, sunt ambițioși

19.04.2012

În zilele acelea, s-a dus pe munte să se roage și a petrecut noaptea rugându-se lui Dumnezeu. Când s-a făcut ziuă, i-a chemat pe discipolii săi la sine și a ales doisprezece dintre ei pe care i-a numit apostoli: pe Simon, pe care l-a numit Petru, și pe Andrei, fratele lui, pe Iacob și Ioan, pe Filip și Bartolomeu, pe Matei și Toma, pe

Iacob, fiul lui Alfeu, și pe Simon numit Zelotul, pe Iuda, fiul lui Iacob, și pe Iuda Iscariot, care a devenit trădător.
(Lc 6, 12-16)

Mă încurajează atât de mult să reconsider un fapt relatat punct cu punct în paginile evangheliei: chemarea primilor doisprezece. Să-l medităm cu calm, cerându-le martorilor sfinți ai Domnului să ne ajute să-l urmăm pe Cristos cum au făcut ei.

Acei primi apostoli, pentru care am o mare devoțiune și afecțiune, dacă îi judecăm după criterii umane erau prea puțin lucru. Cât privește poziția socială – cu excepția lui Matei, care desigur o ducea bine, dar a lăsat totul când Isus i-a cerut – erau pescari: trăiau de azi pe mâine, obosindu-se noaptea pentru a-și procura traiul lor.

Dar poziția socială este mai puțin importantă. Nu erau culți, și nici

prea inteligenți, cel puțin în privința înțelegerii realităților supranaturale. Până și exemplele și parabolele cele mai simple erau de neînțeles pentru ei și trebuiau să recurgă la Învățător: *Domine, edissere nobis parabolam*, Doamne, explică-ne parabola. Când Isus cu o metaforă face aluzie la aluatul farizeilor, cred că îi ceartă pentru că nu au cumpărat pâine.

Sunt săraci și ignoranți. Totuși nu sunt nici simpli nici puri. Cu toată îngustimea lor de vedere, sunt ambițioși. Îi găsim de mai multe ori discutând despre cine va fi mai mare când Isus – după mentalitatea lor – va instaura pe pământ împărăția definitivă a lui Israel. Discută și se înflăcărează în momentul sublim în care Isus este gata să se jertfească pentru omenire, în reculegerea din cenacol.

Credință au puțină. Însuși Isus o afirmă. L-au văzut înviind morții,

vindecând tot felul de boli, înmulțind pâinea și peștii, domolind furtuna, alungând diavolii. Numai Petru, ales drept cap, știe să răspundă cu promptitudine: Tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu. Totuși este o credință pe care el o interpretează în felul său, și de aceea își permite să țină piept lui Isus ca să nu se dea ca răscumpărare pentru oameni.

Isus trebuie să-i răspundă: Pleacă de la mine, Satană! Tu ești pentru mine un scandal, pentru că nu te gândești după Dumnezeu, ci după oameni! (...).

Acești oameni cu credință puțină, poate excelau în a-l iubi pe Isus? Îl iubeau, fără îndoială, cel puțin cu cuvintele. Uneori se lăsau târâți de entuziasm: Să mergem și noi să murim cu el. Însă în momentul încercării fug toți, în afară de Ioan care iubea cu adevărat, prin fapte. Numai acest adolescent, cel mai

tânăr dintre apostoli, rămâne lângă Cruce. Ceilalți nu aveau o iubire tare ca moartea.

Aceștia erau discipolii aleși de Domnul; așa apăreau înainte ca, plini de Duhul Sfânt, să devină coloane ale Bisericii. Sunt oameni obișnuiți, cu defectele lor, slăbiciunile lor, vorba lor mai lungă decât faptele. Și totuși Isus îi cheamă pentru a face din ei pescari de oameni, corăscumpărători și administratori ai harului lui Dumnezeu.

Ceva asemănător ni s-a întâmplat și nouă.

Este Isus care trece, 2-3

.....